

me pernicios. Sempre se'n troben de favorables, però també poden recordar-se actituds contràries. Com una de tantes, i molt recent, la del President del Col·legi de Metges de Madrid. Quan es representa la totalitat d'un estament és correcte d'eludir o abandonar la representació d'un sector d'aquest mateix estament.

Tenim propera l'Assemblea de delegats, i en l'elecció de representants per les seccions comarcals o de districte, hem de posar cura que els elegits portin l'opinió que mereixi als sindicats la si-

tuació moral del nostre President. Cal esperar que la representació forana no es presenti enguany com en l'Assemblea del 1926.

Clarament que es digui si hem de deixar-nos prendre els nostres homes representatius per lluir el Cos facultatiu de determinada Mutualitat de clients, els quals cerquen, a fi de comptes, assistència mèdica a l'engrós i a sota preu. Convé al Sindicat que per un mai més no es reproduixin conflictes semblants.

Esparraguera.

Algunes consideracions sobre les Mutualitats en les seves relacions amb el Sindicat i "el meu cas"

per

ALVAR PRESTA

El company doctor Vivancos, en el número de gener del BUTLLETÍ, plantejà el problema de les mutualitats enfront del Sindicat, no com una qüestió o problema a estudiar, sinó com un crit de guerra contra totes les organitzacions que facin competència als afers econòmics del metge, guerra sense arbitratge possible, irreductible, inconciliable: negant l'aigua i la sal a les "entitats que d'una manera o altra donen al públic una assistència mèdica en forma d'assegurança de malaltia".

Afegeix més avall, en definir el que segons ell és el Sindicat de Metges, com a sindicat professional: "...l'aplegament de totes les energies individuals en una sola potència col·lectiva per assolir un major guany material, un major benestar del treballador, sigui manual o intel·lectual."

Per tant, i essent lògic, podria afegir: guerra sense quarter a les Mutualitats a les germandats, a les companyies d'assegurança d'accidents, de malalties, als igualatoris, a l'organització de serveis mèdics de les grans companyies de ferrocarrils, tramvies, grans empreses industrials i comercials; guerra a la beneficència pública, a l'organització mèdica de l'exèrcit i la marina, i fins guerra a les universitats, per la hiperproducció de metges joves que vénen a sangrar els ingressos dels que ja en som!

I el pitjor del cas és que el Dr. Vivancos, un cop fet el profund diagnòstic, fa un pronòstic tètric; assenyala un formidable perill, i no indica cap tractament; vol fer guerra, però contra qui? Se sent revolucionari, però amb quins mitjans compta per fer la revolució? I és justa aquesta guerra, fins limitant-la a les mutualitats?

No diu res al Dr. Vivancos el fet de la universalitat del fenomen mutualista que ell qualifica de moda?

Si jo m'hi atrevís, ja que no pel meu saber d'aquestes coses, pel temps ja llarg de vida que porto observant la marxa evolutiva d'allò que en diem civilització, i aplicant un criteri purament biològic al fenomen mutualista, li diria que és un fet d'adaptació al medi; que les classes menesteroses, moltes vegades la classe mitjana és també menesterosa, van ésser les primeres de sentir la necessitat d'aquesta adaptació, per tal com el progrés de la ciència mèdica que salvava vides, evitava dolors i preveia malalties de l'esdevenidor, implicava anàlisis, exàmens curiosos, exploracions minucioses, intervencions ardides i greus; i per fer tot això, no n'hi havia prou amb el vell utilatge del metge pràctic, rellotge, termòmetre, etc., etc., sinó que calien grans instal·lacions, cares de per si i que els seus serveis sobrepassaven la potencialitat econòmica dels clients que no tenien la sort d'ésser rics.